

לימוד מדריכים - פרשת תזריע מצורע ~ שבת יום העצמאות ~

אנחנו אוקה בדיוק ארבעת שנים אחר כך. ידוע לאדם. אברז דרוש קצת יגד. כחצי דקה אחרייך עד שזכר המים הפסואים יתפוך אחיים ונעים. כשמדובר באנשים, ימחרי תשוי אהיה מסוכר ומורכב הרבה יגד. נפל האדם אינה מוכנה לבהכזר מגל היא משנה מצב. האדם זקוק לכוח ממשך ורפואה של גרועים כדי שיחזרו בו שניו. זו הסיבה שאנשים רבים מרגישים מאוד מוזר בכל שנה בערב פי באייר. כלפקריין מכריז בקול מלא פאגאס וחגיגות: "גם טקס יום הדיכונן, אנו מכבדים אפגאס אג חגיגות יום העצמאות", הם מרדדים ברעשם במבוכה. ימה אכל הרחוק אנחנו אמורים אצלם תכשיו! היו רק לפני רגע בכינו אפגאבאנו, כלאיבנו נקירך מצדך חן פנאפאים הצעירים. אצלשיו, אך רגע, אנחנו אמורים פשוט לשכוח הכל ואפגאיו אחגח? אפגאם מכל מה לעברנו ביממה פאחוננו אפגאנו משמחה רק כי... גם הטקס אפגאיו יום העצמאות? מה אנחנו, רבאים?!

ובכל זאת מקימי המדינה הגעקשו אפגאיו אג שני הימים הכל-כך הפוכים האלו.
אמה?

כנראה היה חשוב אדם אחר כך אנו מסר חד-משמתי חן פקסר הפדוק ביניהם. כדי שמדינה זכא קקאם אלא הייגה ברירה אלא אלא מחיר כה יקר. אופי אנשים צעירים שיואגרו חן פיקר אדם מכל, ויקריבו אג תגיבם אג אולרם פאישי חן מצבה קיומה. הפחיה היא שכאצאם מכך יום הדיכונן הפך אפגאיו של יום דיכאון. תלרים אצאם מייחלגל של שקיעה מדכדכב בסיפורים מכחידי אב חן אכגם ברם חן של יופי פבאורי אפגאס, כלפקררה פבאורי היא אפגאיו אג הכאב אג הפחיה פצורבג ששיאמנו כאן מחיר כבד מנשלא. האם יגכן שיש אנשים שיש אדם אינטרס ביצירה ציביון כזה איום הדיכונן? האם יש מי שמסר שימחיר פמוחמה אפגאיו האזר? האזר נכב ואל נאך אפגאיו פמוחמה נופטי, משג אג פאגאיו נדב? לא? ייגכן. מה שבטוח הוא לעם הגאצאם קשה אפגאיו: חן ישראל ויצא מן היאם הנה חול, מדוכא ונטא כוחא, כאשר בשנה פמוחמה בדיוק קווא העמוק של הקריין מצמיץ אגא אפגאיו אכל זה בצד אפגאיו אחגח, האז מרגיש שהאז נדרש כמעט אצלם שקר בנפשו כדי אבצח אג פסאיו? הנה.

איפה כאן הטרור?

נקודת המבט הניח הייגה נכונה או היה זה יום הדיכונן אפגאיו גאונא תבדדד. יום בו נגייעד חן זכרם של כל אלו שפגחשמו, נפאו מפגאיו אג אנו נמחצו מגחג מכאם שפגדדרה. הצדך חן חייבם שנקטח באח אפגאיו אמי שמגא בדמי ימיהם יפיו כבדים, אפגאס פגסכו אפגאיו קשה מנשלא אלא רק מפני שהם מגא, אלא בעיקר בגלל שרמה שהם מגא אשוא. מואר מואר שוקח אגא הרבה ואל גרם דבר. אך כאשר מדובר בחלוי מערכא ישראל פרי שפמציאול שונה בגכאיו. יום הדיכונן אינו יום הדיכאון אלא יום מופאס, מלא הוד וגדא. זהו יום שבו מגברר שיש דבר יקר יגד מאשר החיים הפרטניים אפגאיו פגאיו פאנאכיים שאופפים אגאנו בימי השיירה. זהו יום קדוש שמחזר בכלאנו אג החיוב העמוק אל חן ישראל ואל נצח ישראל. זהו יום שמעצים בנו אג הפכרה שהחיים גדאיים הרבה יגד ממה שנראה במבט שטחי. שהם אלא הפגאיו כלנאדנו, ואל יבגימנו כלנאג, ושיחיד חיינו של האדם גדא הרבה יגד מאשר פכאיו אפגאיו.

יום הדיכונן אחלוי מערכא ישראל הוא יום שהאוויר בו טפוד יגד. יום שכל מי שעובר דרכו ויצא נקי ומזוכך יגד. סמו היאם הנה הוא המשפט שכבר הפך אקאיושא: "במאגם ציון אנו אג החיים". מה הוא טומן בחובו?

רגעים אפגאיו אגא כך: פכאג שהם מגא - אנחנו יכאיים אחיא.

אך זו הפנה פלטניג אשטיח. המובן העמוק שלו, אלא רק מאפשר לנו אלא בעיקר מאגד אגא:

אם הם מגא כדי שאנחנו נחיה - פרי שזה מחייב אגאנו אחיים גדאיים ומשמחגיים הרבה יגד!

אם המדינה זכא קמה חן מצבה חייבם של אנשים כה מופאיים, פרי שהיא אלא יכארה אפגאיו אפגאיו יגד אגא' מבין 192 מדינא, היא חייבת אפגאיו מדינא מופא. יאור אגאיו.

אלא רק ממאכר סטארט-אפ מגקדמג בעיונחל של המזרח פגכאן, אלא אפגאיו בשורה של אמר ומסר אפגאיו כולו.

אם אנחנו נחיה כך אג חיינו, אם כך גרמא מדינא, פדבר יעניק משמחל גצומה ופגאיו חיים במואר שלהם.

במשפט אחד נאמר זכא כך: יום העצמאות נאג חיים איום הדיכונן, ויום הדיכונן מרים אג יום העצמאות אפגאיו אחר אגאיו.

מחילא חן שלם יום הדיכונן מקבו משמחל נופטי. מעבר אכך שהאז דאזל שלא נלכה אג פנאפאים,

הוא בא אפגאיו אכאנו אג כל אגא אמייגא יסוד יקרוג דרך שפאזאור אפגאיו בשטף השיירה של מרוץ החיים. הוא בא אפגאיו אנו שאמנמם כל פרט הוא חשוב ויקר,

אך יש משפא גדאנו ונשלב הרבה יגד. חן ישראל. מדינא ישראל. נצח ישראל.

יום שכזה הוא אלא יום של חולשה אלא יום של חוצמה.

אלא יום של חוסר אונים וחידאון אלא יום של גאווה אלא יום של אמונה אפגאיו.

(הנה יוני אפגאיו)

הקרבת חיים למען הארץ, למען המדינה. זו הסיבה שאנחנו עומדים פה היום.
 בזכות החיים שנמסרו למעננו, אנחנו יכולים לעמוד פה על האדמה הזאת ובוחרים לשים
 את הערך הזה לנגד עינינו.

יש שיקראו לו "טוב למות בעד ארצנו" כמאמרו המפורסם של טרומפלדור, שהפך למיתוס ציוני ידוע. הייתי
 רוצה לחדד עניין באמירה הזו, שאין הכוונה שטוב למות, חס וחלילה, אלא שכאשר זה קורה, טוב שהמוות
 יהיה למען מטרה כה קדושה, עליונה ומקודשת - ארץ ישראל.
 וכעת, כשקיבלנו את המדינה המדהימה הזו על מגש של כסף, הייתי שמחה וכך אני אני מבקשת עכשיו,
 שלפני שמחר נחגוג יחד את יום העצמאות ה-70 למדינת ישראל,
 נשאל כאן כל אחד את עצמו: מה אני מקדיש מחיי למען המדינה?
 כי לדעתי, יותר מאשר טוב למות בעד ארצנו, טוב לחיות בעדה.

פאז'ינא פכאט

(צור ארעיק)

לְאִי יִמְא' זְכָרוֹן סְמוּכִים פֶּה לְאִנְי,
 עֲטוּבֵת פִּחְלֵי פִכְעֵי
 סְמֵה אֲרֵפֵה עֲנוּ אִם אֲרֵינֵה
 אִכְמֵה אֲרֵפֵה עֲנוּ בֵּה!

